

ابوالفضل عباسی، نوجوان رزمی کار طبرسی شمالی، لذت بالابردن پرچم ایران را در مسابقات جهانی چشیده است

ورزش هزینه نیست؛ سرمایه گذاری است

امید محله

است. وقتی بعد از پایان مسابقه تماس تصویری گرفت، اول مدالش را نشانم داد. از خوشحالی فریاد می زدم و خوشحال بودم. اما از جراحتش ناراحت شدم. همان شب، پدرش به ابوالفضل گفت ارزش خوشحالی مادرت از هر چیزی بالاتر است.

اهداف آینده و آرزوی ساختن برای محله

وقتی از ابوالفضل می پرسیم در پنج یا ده سال آینده خودش را کجا می بیند، پاسخ می دهد: اولین هدفم حضور در رقابت های وان چمپیونشیپ تایلند است. شرط ورود به این مسابقات سطح اول جهان، داشتن چندین مقام قهرمانی جهانی است. اگر با همین میزان تلاش و همت ادامه دهم، چهار سال دیگر می توانم شرایط لازم را کسب کنم. هدف دیگرم این است که بازیکن ثابت تیم ملی ایران شوم. ابوالفضل اما تنها به قهرمانی های شخصی فکر نمی کند؛ او می خواهد کاری بزرگ برای شهر و محله اش انجام دهد؛ «آرزوی من داشتن یک باشگاه یا آکادمی ورزشی بزرگ است تا بتوانم نوجوانان و جوانان با استعداد محله را که شاید به دلیل مسائل اقتصادی از ورزش دور مانده اند، آموزش دهم. دلم نمی خواهد کسی به خاطر مشکلات مالی از ورزش حرفه ای دست بکشد.»

علیرضا عباسی، پدر ابوالفضل، این آرزو را همراهی می کند. او حامی و مشوق اصلی پسرش است و معتقد است استعدادهایی مانند ابوالفضل در محله های این شهر بسیار زیادند و فقط نیاز به کشف و حمایت دارند. پدر ابوالفضل عباسی اعلام آمادگی کرده که در صورت حمایت شهرداری یا هر نهاد دیگری، حاضر به خرید زمین و تأسیس یک آکادمی ورزشی برای محله طبرسی شمالی است تا با کمک امین حسینیان و دیگر مربیان این منطقه، کودکان و نوجوانان با استعداد را شناسایی کند و حمایت مالی از آنان را برای رسیدن به جایگاه های جهانی بر عهده بگیرد.

سکینه تاجی | ابوالفضل عباسی، متولد سال ۱۳۸۷ در محله طبرسی شمالی مشهد، فرزند سوم یک خانواده گرم و صمیمی است. داستان زندگی او حکایتی از عشق به ورزش، هدف گذاری، تلاش و پشتکار و در نهایت رسیدن به قله های موفقیت در نوجوانی است. علاقه اش به ورزش از کودکی و با دیدن رفت و آمد هم سن و سال هایش به باشگاه شکل گرفت. هیجان ورزش کردن دیگران، او را نیز به وجد می آورد. تماشای فیلم های رزمی، دیگر علاقه ای بود که ذهن او را به خود مشغول می کرد؛ گویی خود را در نقش قهرمانان آن فیلم ها تصور می کرد که در صحنه ای از یک مبارزه واقعی، پیروز مندانده می درخشیدند.

شروع از پرورش اندام، ادامه در مبارزه

علاقه به ورزش، در سال ۱۴۰۰ ابوالفضل را به دنیای پرورش اندام کشاند و او به طور حرفه ای این رشته را دنبال کرد. اما سرنوشت مسیر دیگری برایش رقم زد؛ در حالی که خود را برای مسابقات «فیتنس چلنج» ۱۴۰۲ آماده می کرد و تحت نظر استاد مجید عجم تمرین می کرد، حادثه سقوط بالگرد و شهادت رئیس جمهور و همراهانش باعث لغو مسابقات شد و مسیر حرفه ای او تغییر کرد. پس از این اتفاق، آشنایی با مربی رزمی، نقطه عطفی در زندگی ورزشی اش شد. ابوالفضل می گوید: به دنبال یک مربی حرفه ای بودم که با آقای امین حسینیان آشنا شدم. با شروع تمرینات حرفه ای تحت نظر او، وارد دنیای پرهیجان و چالش برانگیز کیک بوکسینگ شدم.

از تمرینات فشرده تا درخشش در عرصه جهانی

حاصل سه سال فعالیت سخت کوشانه ابوالفضل در رشته رزمی کیک بوکسینگ، کسب سه مقام قهرمانی درخشان بود: مدال طلای مسابقات کشوری کیک بوکسینگ و کاراته، مدال طلای مسابقات جهانی ترکیه که شهرپور امسال و مدال برنز مسابقات جهانی باکو که به تازگی و در تاریخ ۲ تا ۵ آبان با حضور هفده کشور در جمهوری آذربایجان برگزار شد. اما انگیزه ادامه این ورزش پرچالش، یک موفقیت زود هنگام بود؛ «تمریناتم در رشته جدید و با مربی جدید، از همان ابتدا جدی و هدفمند بود. تنها چند ماه با اولین مسابقه جهانی فاصله داشتیم و آقای حسینیان اصرار داشت که در این رقابت ها حضور یابم. تمام آن چند ماه به تمرینات فشرده و طاقت فرسا گذشت.» نتیجه این تلاش ها، زمانی مشخص شد که ابوالفضل آمادگی لازم برای حضور در بازی های آزاد ترکیه را به دست آورد و در همان اولین حضور بین المللی، به مقام قهرمانی دست یافت.

او در توصیف حال و هوای مسابقات جهانی می گوید: در مسابقات جهانی از خودم خیلی مطمئن بودم، زیرا با همه توان تمرین کرده بودم و بدنم در نهایت آمادگی بود. اولین مسابقه با حریفی از کشور ترکیه که کشور میزبان هم بود، انجام شد. تقریباً تمام سالن داشت تشویقش می کرد. رانداول با یک اختلاف امتیاز به نفع او تمام شد. اما در استراحت یک دقیقه ای بین دوراند، مربی ام طوری به من انرژی داد و با من برخورد کرد که در راند بعدی با اختلاف دو امتیاز بردم و در نهایت مبارزه به نفع من تمام شد.

لذت بالابردن پرچم ایران

نوجوان مبارز محله طبرسی شمالی درباره انتخاب ورزش حرفه ای به عنوان هدف زندگی اش می گوید: ورزش فقط رسیدن به مقام و رتبه های جهانی نیست، بلکه سلامت جسمانی و قدرت ذهنی نیز به همراه دارد. لحظه ای که در صحنه های جهانی نام ایران اعلام می شود و پرچم کشورمان بالا می رود، لذتی وصف ناپذیر است. ورزش، به هر حال، نوعی سرمایه گذاری است. ابوالفضل که هم اکنون دانش آموز سال آخر دبیرستان است، معتقد است یک ورزشکار حرفه ای باید دانش علمی هم داشته باشد و از فیزیولوژی بدن آگاهی کافی پیدا کند. به همین دلیل، قصد دارد در رشته تربیت بدنی ادامه تحصیل دهد تا هم در مسیر ورزشی و هم علمی پیشرفت کند.

تکیه به دیوار محکم خانواده

با اینکه حمایت رسمی چندانی از ورزشکاران رزمی نمی شود، ابوالفضل پشتوانه ای قوی در خانواده خود دارد. او می گوید: باید از پدر و مادرم تشکر کنم. اگر دلسوزی و حمایت آن ها نبود، من هم حالا در این جایگاه نبودم. از روزی که تصمیم گرفتم ورزش را حرفه ای دنبال کنم، پدرم از من حمایت کرد و مادرم با کنار گذاشتن نگرانی های مادرانه همیشه دعاگوی من بود.

فاطمه کریمی، مادر ابوالفضل، اگرچه ابتدا با ورزش رزمی پسرش کمی مخالف بود، حالا به او می بالد: «شبی که فهمیدم قهرمان شده و مدال طلا گرفته است، خیلی خوشحال شدم. البته به دلیل آسیبی که دیده بود، واقعا نگرانم بودم. ورزشش را دوست دارم و به موفقیتش افتخار می کنم، اما همیشه به عنوان یک مادر دل نگران دارم؛ به ویژه در رشته ای مثل کیک بوکسینگ که احتمال آسیب زیاد است.

او ادامه می دهد: شب مسابقه، هزاران کیلو متر دورتر از پسر می تابم و مطمئن بودم که آسیب جدی دیده

